

Arrest

nr. 218 531 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X(alias X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (*alias* X), die verklaart van Syrische en Poolse nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. QUARIAT, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Syrische en Poolse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 december 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 december 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 14 januari 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 20 februari 2013.

1.3. Op 27 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er op dat moment in verzoeksters voorgehouden regio van herkomst, de provincie Aleppo in Syrië, sprake was van een reëel

risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.4. Nadat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, gaf verzoekster aan de Burgerlijke Stand te Kortrijk te kennen dat zij niet enkel over de Syrische doch ook over de Poolse nationaliteit beschikt. Zij deed dit met het oog op een wijziging van de identiteitsgegevens en de mogelijke afgifte van een verblijfskaart voor Europese onderdanen. Zij meldde haar dubbele nationaliteit tevens aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter staving hiervan legde zij een Syrisch en Pools paspoort voor. Uit de gegevens van het Poolse paspoort blijkt bovendien dat verzoekster niet in Aleppo (Syrië) werd geboren maar in Krasnik Lubelskie (Polen). Uit het paspoort blijkt daarnaast dat zij in het kader van de asielprocedure valse verklaringen heeft afgelegd over haar geboortedatum.

1.5. Bij schrijven van 28 mei 2018 verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de aan verzoekster toegekende subsidiaire beschermingsstatus in te trekken op basis van artikel 49/2, §4, eerste lid, tweede zin, en artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

1.6. Verzoekster werd op 3 augustus 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde haar de gelegenheid te geven om mondeling op deze elementen te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van haar status.

1.7. Op 24 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus omdat werd vastgesteld dat aan verzoekster destijds de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van door haar verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van haar subsidiaire beschermingsstatus, namelijk haar verklaringen dat zij louter over de Syrische nationaliteit beschikt en het verzwijgen van haar Poolse nationaliteit. Deze beslissing werd op 27 augustus 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische soenniet te zijn afkomstig van Aleppo. U zou tot eind mei 2012 als lerares Engels werkzaam zijn geweest aan de basisschool van Azan. Uw echtgenoot, A.(...) A.(...) (OV 7.631.719; CG 12/23206), zou tot de zomervakantie van 2011 werkzaam zijn geweest als leraar wiskunde aan het secundair onderwijs van dezelfde school in Azan. Op 21 april 2011 zou uw echtgenoot gearresteerd zijn na zijn deelname aan een manifestatie in Bab al Hadid te Aleppo. Zijn familie zou achterhaald hebben dat hij door een ‘Amn’ (Veiligheidsdienst) werd vastgehouden. Op 23 april 2011 zou hij zijn vrijgelaten. Hierna zouden de autoriteiten langs zijn gekomen naar het huis waardoor hij bij vrienden en familie zou zijn gaan onderduiken. In mei en juni 2011 zouden de autoriteiten in totaal twee keer zijn langsgeslagen. U zou gewoon verder lesgegeven hebben maar in de zomervakantie 2011 zou u naar uw ouders in Aleppo zijn verhuisd. In september 2011 zou in hoofde van uw echtgenoot een ontslagprocedure zijn opgestart omdat hij niet kwam opdagen voor zijn werk. U zou zijn blijven verder werken en dit tot eind mei 2012. U zou schrik hebben gehad dat u omwille van uw echtgenoot benaderd zou worden, maar dit is nooit het geval geweest. U zou soms naar uw huis zijn teruggekeerd om kleren voor uw dochtertje op te halen. Uw echtgenoot zou u bij uw ouders van tijd tot tijd zijn komen bezoeken. U zou gehoopt hebben dat de situatie zou verbeteren, maar sinds de zomer van 2012 zou de situatie in Aleppo zijn verslechterd waarna jullie besloten Syrië te verlaten. Op 15 november 2012 zou u samen met uw echtgenoot en uw dochter van bij uw ouders richting Turkije zijn vertrokken. Jullie zouden van Istanbul verder zijn doorgereisd naar België en dit per vrachtwagen. Op 20 december 2012 zou u hier zijn aangekomen en op 27 december 2012 hebt u hier samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 28 maart 2013 nam het CGVS in hoofde van jullie beiden een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het CGVS hechtte geen geloof aan de door jullie aangehaalde asielmotieven, met name dat de Syrische autoriteiten jullie

zouden viseren omdat uw echtgenoot zou hebben deelgenomen aan een manifestatie. Gezien de toenmalige veiligheidssituatie in Aleppo werd jullie de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 28 mei 2018 ontving het CGVS een brief van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd verzocht om de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, in te trekken omwille van het feit dat u naast de Syrische ook de Poolse nationaliteit bezit. Bovendien had u tevens valse verklaringen afgelegd over uw geboorteplaats en geboortedatum.

U werd door het CGVS opgeroepen voor een gesprek op 3 augustus 2018. U kreeg toen de kans om redenen aan te halen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen. U verklaarde inderdaad naast de Syrische nationaliteit ook over de Poolse nationaliteit te beschikken. Uw Poolse moeder zou zich in Syrië gevestigd hebben nadat ze een relatie begon met uw vader. Haar familieleden waren immers niet akkoord met deze relatie omwille van uw vaders Arabische etniciteit en islamitische religie, waardoor het contact tussen uw moeder en haar familie volledig verbroken werd. Ze ging echter wel terug naar Polen om van u te bevallen. Ze hoopte toen het contact met haar familie te herstellen, hetgeen niet lukte. U hebt na uw geboorte een tweetal maanden in Polen verbleven, verder bent u daar nooit geweest. U weet niets over Polen. U spreekt de taal niet en kent er niemand. U zou enkel een Pools paspoort hebben aangevraagd om uit Syrië te kunnen vertrekken toen hier oorlog uitbrak.

U legde volgende originele documenten voor: uw Syrische identiteitskaart (d.d. 30/7/'04), uw Syrisch paspoort (d.d. 28/6/'17), uw Pools paspoort (d.d. 19/5/'11), uw Belgische verblijfskaart (d.d. 5/7/'18), uw diploma's en de Syrische geboorteakte van uw dochter. Tevens legde u kopieën voor van uw familieboekje, de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 18/6/08), een brief van uw advocaat en een attest van echtheid van uw paspoort.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 28 maart 2013 de status van subsidiaire bescherming werd toegekend, moet deze heden worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

De identiteit, nationaliteit en herkomst maken de kernelementen uit in een asielprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden.

*U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de Syrische nationaliteit bezit. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat u eveneens over de **Poolse nationaliteit** beschikt. Uit de brief van uw advocaat blijkt dat u via uw Poolse nationaliteit een verblijfskaart voor Europese onderdanen trachtte te bekomen. U hebt hiertoe uw Poolse paspoort voorgelegd zodat uw identiteitsgegevens ook konden worden aangepast. U had immers tijdens uw verzoek om internationale bescherming een foutieve geboorteplaats en geboortedatum doorgegeven. Bovendien beweerde u tijdens uw eerste onderhoud in kader van uw asielprocedure bij het CGVS nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS-1 p.6). Ondertussen bent u tevens in het bezit van een Syrisch paspoort afgeleverd in de Syrische ambassade te Brussel in 2017. U geeft tijdens uw tweede onderhoud, in kader van de oproeping omdat er 'een nieuw element' was opgedoken, ten overstaan van het CGVS ook expliciet toe via uw moeder over de Poolse nationaliteit te beschikken (CGVS-2 p.6).*

*Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit eerder achterhield, stelt u dat u bang was naar Polen te worden gerefugeerd wanneer u voor uw Poolse nationaliteit zou zijn uitgekomen (CGVS-2 p.7). U zou afgezien van de twee maanden na uw geboorte nooit in Polen hebben verbleven (CGVS-2 p.6). U bracht uw **hele leven** door in **Syrië** en vluchtte van daar omwille van de oorlog (CGVS-2 p.4). U hebt **geen affiniteit met Polen**. U haalt aan dat u geen enkele verbintenis hebt met Polen, behalve uw*

paspoort. U beweert dat u er niemand kent en de taal niet spreekt. Hierdoor zou u niet weten hoe u daar een leven kunt opbouwen. U vreest zonder enige steun op straat terecht te komen (CGVS-2 p.6-8). Uw argumenten bieden echter geen afdoende verschooning voor het intentioneel verzwijgen van een dermate cruciaal element als het feit dat u ook over de Poolse nationaliteit beschikt. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn / haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn / haar asielaanvraag, waarbij het aan hem / haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt, en waar mogelijk documenten voorlegt, met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U hebt echter niet voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dient te worden opgemerkt dat u moedwillig getracht hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden met uw eerdere verklaringen in verband met uw nationaliteit.

Zonder uw Syrische herkomst te betwisten dient tegelijk te worden vastgesteld dat u als Poolse onderdaan kennelijk geen nood hebt aan internationale bescherming in België. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Polen noch dat u, in geval van een terugkeer naar Polen, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

U haalt weliswaar aan dat uw **moeder** mogelijk bij terugkeer naar Polen problemen zou kunnen ondervinden omwille van het feit dat ze een hoofddoek draagt (CGVS-2 p.7). Niet enkel haar familie zou immers problemen hebben met Arabieren en moslims, dit zou ook het geval zijn voor de Poolse overheid en de Poolse maatschappij in het algemeen. U slaagt er echter niet in concrete voorbeelden te geven van personen die omwille van zulke redenen problemen ondervonden in Polen. Het gaat enkel om een persoonlijk vermoeden van u, dat u op generlei wijze kunt staven aan de hand van objectieve informatie. U hebt tevens nagelaten zich te informeren om een beter zicht te krijgen op de werkelijke situatie hieromtrent in Polen (CGVS-2 p.8). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zelf nooit problemen hebt ondervonden met de Poolse autoriteiten noch met burgers in Polen. U hebt immers slechts een tweetal maanden na uw geboorte in Polen verbleven (CGVS-2 p.6). Wat betreft de problemen die u vreest te ondervinden in Polen, i.c. de taalbarrière en onmogelijkheid om uw leven aldaar op te bouwen, dient te worden opgemerkt dat deze problemen louter van **socio-economische aard** zijn die geen uitstaans hebben met de Vluchtelingenconventie. U hebt trouwens zelfs nooit overwogen zich in Polen te vestigen (CGVS-2 p.7). U hebt dus geen blijk gegeven zich te hebben ingezet om een leven op te bouwen in Polen.

Verder haalt u nog aan dat u hier in België uw **toekomst** wilt verderzetten aangezien u hier de taal hebt gestudeerd, hebt gewerkt, een huis kocht en een netwerk opbouwde (CGVS-2 p.11). Hierover dient te worden opgemerkt dat dit geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Rekening houdend met bovenstaande bevindingen kan worden besloten dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat u niet de mogelijkheid heeft zich in Polen, het land waarvan u de nationaliteit hebt, te vestigen. Rekening houdende met het geheel van bovenstaande bevindingen dient te worden vastgesteld dat u het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade t.a.v. Polen geenszins hebt aangetoond.

Gelet op deze vaststellingen, blijkt dat uw subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op grond van door u verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van uw subsidiaire beschermingsstatus, zijnde uw nationaliteit(en).

De gedane vaststellingen in verband met uw nationaliteit, die overigens niet door u werden betwist, zijn constitutieve elementen van de asielaanvraag. Bijgevolg kan terecht besloten worden tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet aangezien u deze status werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven,

achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend waren bij de toekenning van de vluchtelingenstatus, namelijk uw verklaringen dat u louter over de Syrische nationaliteit beschikt en het verzwijgen van uw Poolse nationaliteit.

Volledigheidshalve dient nog te worden opmerkt dat uit de gegevens waarover het CGVS beschikt, ook uw dochter over de dubbele nationaliteit blijkt te beschikken. Ook uw in België geboren kind(eren) kunnen via u naast de Syrische tevens ook de Poolse nationaliteit bekomen (CGVS-2 p.3-4).

*De **documenten** die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw originele Syrische identiteitskaart (d.d. 30/7/'04), uw Syrisch paspoort (d.d. 28/6/'17), uw Pools paspoort (d.d. 19/5/'11), uw Belgische verblijfskaart (d.d. 5/7/'18), uw diploma's en de Syrische geboorteakte van uw dochter en de kopieën van uw familieboekje, de identiteitskaart van uw moeder (d.d. 18/6/08), de brief van uw advocaat en het attest van echtheid van uw paspoort, bevestigen louter uw identiteit alsook uw dubbele nationaliteit. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen.*

*Het loutere feit dat u in België een partner en kinderen hebt, wijzigt niets aan voorgaande en rechtvaardigt dan ook geenszins het behoud van uw status. U dient hiertoe gebruik te maken van de **geëigende procedures** die zouden kunnen leiden tot een **verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie**. De Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen.*

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Polen maar niet naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 22bis van de Grondwet en de artikelen 57/1, §4 en 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, geeft verzoekster vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en voert hierbij aan dat *in casu* niet alle elementen van het dossier in rekening werden gebracht, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie, tot haar conclusie is gekomen en dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar haar individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de door haar geuite vrees.

Aangaande het verzwijgen van haar Poolse nationaliteit, merkt verzoekster op dat zij zelf uitkwam voor het feit dat ze de Poolse nationaliteit bezit. Op 23 mei 2016 beviel zij van een zoon. Omdat zij een betere toekomst wilde voor haar kinderen besloot ze uit eigen beweging aan te geven dat ze haar Poolse nationaliteit had verzwegen en zette zij alles in het werk om dit op te lossen. Ze betreurt dat ze verkeerde informatie heeft doorgegeven en andere informatie heeft achtergehouden. Haar raadsman stuurde op 25 maart 2017 een aangetekend schrijven aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om melding te maken van de foutieve gegevens en de dubbele nationaliteit. Verzoekster betreurt dat zo lang is gewacht met de heropening van haar dossier, terwijl dit aan het Commissariaat-generaal in alle eerlijkheid gemeld is geweest. In het licht van de medewerkingsplicht die rust op een verzoeker om internationale bescherming, is dit wel degelijk een belangrijk element, aldus verzoekster, die hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen negeert dat zij uiteindelijk zelf uitkwam voor haar dubbele nationaliteit. Verzoekster stelt dat zij met haar gezin uit Aleppo vluchtte omwille van de burgeroorlog. Uit vrees dat ze geen bescherming zou krijgen van de Belgische autoriteiten verzweeg ze haar Poolse nationaliteit en gaf zij verkeerde gegevens op. Het was een menselijke reactie van een persoon op de vlucht die enkel denkt aan zelfbehoud, aldus verzoekster, die benadrukt dat zij dit ook zo heeft verklaard tijdens het persoonlijk

onderhoud naar aanleiding van de her-evaluatie van haar subsidiaire beschermingsstatus. Haar vrees is uiteindelijk toch werkelijkheid geworden. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus heeft immers het rechtstreekse gevolg dat zij teruggeleid moet worden. Het Commissariaat-generaal is zich hiervan wel degelijk bewust en vestigt de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat zij kan teruggeleid worden naar Polen maar evident niet naar Syrië. Terwijl het duidelijk is dat verzoekster een vrees heeft ten aanzien van Syrië gelet op de woedende burgeroorlog aldaar, drukt zij echter ook haar vrees uit ten aanzien van Polen, waar het Commissariaat-generaal volgens haar evenwel bijzonder licht over gaat.

In een volgend onderdeel gaat verzoekster in op haar vrees ten aanzien van Polen. Ten eerste merkt verzoekster op dat haar paspoort haar enige band is met Polen. Ze is weliswaar geboren in Polen, heeft daar als pasgeborene enkele maanden geleefd maar haar moeder nam haar daarna voorgoed mee naar Syrië. Ze heeft dus niet bewust in Polen gewoond. Verzoekster kan dit ook aantonen aan de hand van een kopie van haar Syrisch familieboekje. Omdat zij nooit bewust in Polen heeft verbleven heeft ze geen enkele band met dit land en zij kent de Poolse taal niet. Zij heeft ook duidelijk geen Poolse naam. Het Commissariaat-generaal wijst in de bestreden beslissing op het feit dat zij getracht zou hebben om een verblijfsstatus als EU-burger te verkrijgen in België. Verzoekster merkt te dezen op dat zij hier niet mee wenste door te gaan omdat zij geen banden heeft met Polen. Verzoekster vreest verder haar familie van moederszijde of kan minstens niet op hun steun rekenen. Zij stelt dat haar moeder tot op heden geen contact heeft met haar Poolse familie omdat ze haar niet willen accepteren, gelet op het feit dat ze met een Arabische moslim is getrouwd en zich heeft bekeerd. Haar moeder is volgens verzoekster bang om terug te keren naar Polen en verblijft op heden nog steeds in Syrië, terwijl ze ook de Poolse nationaliteit heeft. Vermits haar moeder door haar familie niet wordt geaccepteerd omwille van haar huwelijk en haar nieuwe geloof, is het naar het oordeel van verzoekster duidelijk dat zij ook haar niet zullen accepteren. Er is bovendien geen contact tussen haar moeder en haar familie, dus evenmin tussen verzoekster en haar Poolse familie. Het resultaat is dat verzoekster in Polen geen enkel netwerk heeft en geen enkele steun kan genieten. Zij komt naar eigen zeggen dan ook in een zeer precarie en kwetsbare positie terecht in Polen. Ze kan daar bij niemand terecht en heeft tevens geen enkele vorm van inkomsten. Ze spreekt de taal niet en heeft geen Poolse naam. Gelet op wat haar moeder heeft meegemaakt vreest verzoekster ook racisme en xenofobie in Polen en een discriminatie op deze gronden. De Poolse kant van haar familie keerde haar moeder de rug toe omdat ze getrouwd was met een Arabische moslim. Dit heeft mede gezorgd voor het beeld dat verzoekster heeft van de Poolse samenleving. Zij vreest als moslim problemen te ondervinden in de Poolse samenleving. Zij hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze vrees afwimpelt als een vermoeden dat niet concreet wordt gemaakt en hierover geen enkel onderzoek doet, dit terwijl uit internationale studies blijkt dat er wel degelijk een probleem is met haatmisdrijven tegen moslims en dat dit enkel toeneemt. Verzoekster citeert te dezen uit het *"Islamophobia in Poland National Report 2017"*, waaruit moet blijken dat politiediensten en het gerecht vaak weigeren om aanvallen tegen moslims te onderzoeken en te vervolgen. Verzoekster besluit uit dit rapport dat zij in Polen niet adequaat kan beschermd worden tegen deze vorm van raciaal geweld. Dit volgt vooreerst uit haar hierboven geschetste individuele situatie: ze kent de taal niet, is nooit bewust in Polen geweest en heeft daar geen netwerk, ze heeft wel de Poolse nationaliteit maar zal in Polen nooit als Poolse aanvaard worden. Ze komt naar eigen zeggen dan ook in een zeer kwetsbare positie terecht. Daarnaast is er de algemene situatie in Polen, waar de gerechtelijke diensten de gevallen van geweld tegen moslims niet willen/kunnen onderzoeken of vervolgen. Het Commissariaat-generaal beweert het tegendeel, zonder hier echter enig onderzoek naar te verrichten, aldus verzoekster, die dan ook meent dat het Commissariaat-generaal tekort komt aan haar onderzoeksplicht en hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoekster besluit uit het voorgaande dat de bescherming die België haar biedt effectiever is dan de bescherming door haar Poolse nationaliteit. Zij wijst erop dat zij ondertussen al sinds 27 december 2012 in België verblijft, dat zij geïntegreerd is en Nederlands spreekt. Haar twee jongste kinderen zijn in België geboren. Ze heeft in België gestudeerd, gewerkt en een netwerk uitgebouwd. In België voelt verzoekster zich veilig en aanvaard. Bovendien heeft haar echtgenoot hier een duurzaam verblijfsrecht op basis van subsidiaire bescherming en kan hij haar als Syrische onderdaan niet komen vervoegen in Polen. Ook haar drie kinderen bezitten een duurzaam verblijfsrecht vermits ze de beste verblijfssituatie volgen, *in casu* deze van hun vader. Het Commissariaat-generaal houdt met al deze factoren geen rekening, aldus verzoekster, die poneert dat zij in Polen, gelet op haar individueel profiel, een risico loopt op ernstige schade zoals bedoelt in artikel 48/4 § 2 b) van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wijst verzoekster op het hoger belang van het kind. Zij merkt op dat de belangen van het kind de eerste overweging moeten vormen bij een administratieve handeling en dat kinderen niet tegen hun wil gescheiden mogen worden van hun ouders. Dit wordt bepaald zowel in het

Kinderrechtenverdrag als in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (artikel 24). Verzoekster wijst in dit verband ook op artikel 22bis van de Grondwet en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet. Ook volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag dient er een 'best interest assessment' te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang van het kind zijn: mening van het kind, identiteit van het kind, behoud van de familiale banden, zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs. Om die reden dient er volgens verzoekster dan ook respect opgebracht te worden voor de gezinscel. Verzoekster voert aan dat in de bestreden beslissing het belang van het kind in twee opzichten wordt geschonden. Ten eerste door de scheiding van verzoekster en haar pasgeboren kind. Ten tweede door de onterechte intrekking van de subsidiaire bescherming van haar oudste dochter. Zij licht toe dat zij op 3 september 2018 beviel van haar derde kind. Haar zoon volgt het administratief statuut van zijn vader, die op heden een duurzaam verblijfsrecht heeft gekregen op basis van de subsidiaire bescherming. Door de intrekking van haar subsidiaire bescherming, wordt zij van haar zoon die nog geen maand oud is gescheiden. Zij mag volgens het Commissariaat-generaal immers teruggeleid worden naar Polen. Dit is evident niet in het belang van haar zoontje van nog geen maand oud. Hij krijgt immers niet eens de kans om een band met zijn moeder op te bouwen. Een tweede element waaruit de schending van dit beginsel blijkt is het feit dat de subsidiaire beschermingsstatus van haar oudste dochter mee wordt ingetrokken. Verder wordt er laconiek gesteld dat ook de in België geboren kinderen ook de Poolse nationaliteit via hun moeder kunnen bekomen. Verzoekster merkt vooreerst op dat het verzwijgen van haar dubbele nationaliteit niet toerekenbaar is aan haar dochter. Kinderen kunnen geen verantwoording dragen voor de daden van hun ouders omdat zij deze niet kunnen beïnvloeden. De subsidiaire beschermingsstatus van haar oudste dochter kan naar mening van verzoekster dan ook niet ingetrokken worden op basis van artikel 55/5/1 § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Haar dochter heeft immers geen valse verklaringen afgelegd of dingen achtergehouden. Ze werd niet gehoord en had hierop geen enkele invloed. De fraude van verzoekster is haar niet toerekenbaar. Het Commissariaat-generaal verwijst naar het loutere feit dat haar oudste dochter via verzoekster de Poolse nationaliteit heeft. Dit loutere feit is volgens verzoekster echter niet voldoende om te besluiten tot een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bedoeld is om fraude te bestraffen. Verzoekster besluit dat het Commissariaat-generaal zich onredelijk opstelt, de motiveringsverplichting schendt, het hoger belang van het kind miskent en artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet op een onjuiste wijze toepast.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een aangetekend schrijven van verzoeksters raadsman d.d. 25 maart 2017 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een verzoekschrift verbetering geboorteakte d.d. 5 april 2017, een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Oudenaarde d.d. 27 november 2017, een schrijven van verzoeksters raadsman dd. 25 april 2018 gericht aan de ambtenaar van de Burgerlijke Stand te Kortrijk waarin wordt gevraagd de identiteitsgegevens aan te passen en over te gaan tot de afgifte van een verblijfskaart voor Europese onderdaan, een verklaring van verzoekster dd. 16 mei 2018 waarin zij stelt dat zij in België ingeschreven wil blijven met haar Syrische nationaliteit, een uittreksel uit het *"Islamophobia in Poland: National Report 2017"* en de geboorteakte van verzoeksters zoon.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoekster toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat (i) uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zij naast de Syrische eveneens over de Poolse nationaliteit beschikt en dat zij tijdens haar verzoek om internationale bescherming tevens een foutieve geboorteplaats en geboortedatum had doorgegeven, zij geen argumenten bijbrengt die een afdoende verschooning kunnen bieden voor het intentioneel verzwijgen van een dermate cruciaal element als het feit dat zij ook over de Poolse nationaliteit beschikt, zij aldus niet heeft voldaan aan haar plicht tot medewerking en zij moedwillig getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden met haar eerdere verklaringen in verband met haar nationaliteit, (ii) zij niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Polen, noch dat zij in geval van terugkeer naar Polen een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zij weliswaar aanhaalt dat haar moeder mogelijk bij terugkeer naar Polen problemen zou kunnen ondervinden omwille van het feit dat ze een hoofddoek draagt doch zij er niet in slaagt concrete voorbeelden te geven van personen die omwille van zulke redenen problemen ondervinden in Polen, het enkel gaat om een persoonlijk vermoeden van haar dat zij op generlei wijze kan staven aan de hand van objectieve informatie, zij tevens heeft nagelaten zich te informeren om een beter zicht te

krijgen op de werkelijke situatie hieromtrent in Polen, wat andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees en de problemen die zij vreest te ondervinden in Polen, *i.c.* de taalbarrière en de onmogelijkheid om haar leven aldaar op te bouwen, louter van socio-economische aard zijn die geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie, (iii) het feit dat zij in België haar toekomst wil verderzetten aangezien zij de taal heeft gestudeerd, heeft gewerkt, een huis kocht en een netwerk opbouwde niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake subsidiaire bescherming, (iv) uit de gegevens waarover het CGVS beschikt blijkt dat ook haar dochter over de dubbele nationaliteit beschikt en ook haar in België geboren kinderen via haar naast de Syrische ook de Poolse nationaliteit kunnen bekomen, (v) de door haar voorgelegde documenten louter haar identiteit en haar dubbele nationaliteit bevestigen en dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen en (vi) het loutere feit dat zij in België een partner en kinderen heeft geenszins het behoud van haar status rechtvaardigt en zij hiertoe gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van haar gezinssituatie.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van 24 augustus 2018 (CG nr. 1223206B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

(...)

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.”

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015). Uit de memorie van toelichting bij genoemd artikel blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus moet intrekken wanneer deze status werd toegekend op grond van feiten die de vreemdeling verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (*Parl. St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, 26*).

2.6. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij zowel over de Syrische als de Poolse nationaliteit beschikt. Zij dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar verzoek om internationale bescherming heeft verzwegen dat zij tevens over de Poolse nationaliteit beschikt en dat zij bovendien valse verklaringen heeft afgelegd over haar geboorteplaats en –datum. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent correct het volgende vastgesteld: “U stelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u de Syrische nationaliteit bezit. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt echter dat u eveneens over de **Poolse nationaliteit** beschikt. Uit de brief van uw advocaat blijkt dat u via uw Poolse nationaliteit een verblijfskaart voor Europese onderdanen trachtte te bekomen. U hebt hiertoe uw Poolse paspoort voorgelegd zodat uw identiteitsgegevens ook konden worden aangepast. U had immers tijdens uw verzoek om internationale bescherming een foutieve geboorteplaats en geboortedatum doorgegeven. Bovendien beweerde u tijdens uw eerste onderhoud in kader van uw asielprocedure bij het CGVS nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort (CGVS-1 p.6). Ondertussen bent u tevens in het bezit van een Syrisch paspoort afgeleverd in de Syrische ambassade te Brussel in 2017. U geeft tijdens uw tweede onderhoud, in kader van de oproeping omdat er ‘een nieuw element’ was opgedoken, ten overstaan van het CGVS ook expliciet toe via uw moeder over de Poolse nationaliteit te beschikken (CGVS-2 p.6). Wanneer u gevraagd wordt waarom u dit eerder achterhield, stelt u dat u bang was naar Polen te worden gerepatriëerd wanneer u voor uw Poolse nationaliteit zou zijn uitgekomen (CGVS-2 p.7). U zou afgezien van de twee maanden na uw geboorte nooit in Polen hebben verbleven (CGVS-2 p.6). U bracht uw **hele leven** door in **Syrië** en vluchtte van daar omwille van de oorlog (CGVS-2 p.4). U hebt **geen affiniteit met Polen**. U haalt aan dat u geen enkele verbintenis hebt met Polen, behalve uw paspoort. U beweert dat u er niemand kent en de taal niet spreekt. Hierdoor zou u niet weten hoe u daar een leven kunt opbouwen. U vreest zonder enige steun op straat terecht te komen (CGVS-2 p.6-8). Uw argumenten bieden echter geen afdoende verschooning voor het intentioneel verzwijgen van een dermate cruciaal element als het feit dat u ook over de Poolse nationaliteit beschikt. Op een asielzoeker

rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn / haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn / haar asielaanvraag, waarbij het aan hem / haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt, en waar mogelijk documenten voorlegt, met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U hebt echter niet voldaan aan deze plicht tot medewerking. Dient te worden opgemerkt dat u moedwillig getracht hebt om de Belgische asielinstanties te misleiden met uw eerdere verklaringen in verband met uw nationaliteit." Dat verzoekster vier jaar nadat haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend uit eigen beweging aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft meegedeeld dat zij tevens de Poolse nationaliteit bezit en zij spijt heeft dat zij verkeerde informatie heeft doorgegeven en andere informatie heeft achtergehouden, zoals wordt uiteengezet in het verzoekschrift, doet niets af aan het gegeven dat zij dit cruciaal element initieel heeft verzwegen bij haar verzoek om internationale bescherming en dat haar subsidiaire beschermingsstatus haar destijds aldus werd toegekend op grond van door haar verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van haar subsidiaire beschermingsstatus, namelijk haar verklaringen dat zij louter over de Syrische nationaliteit beschikt en het verzwijgen van haar Poolse nationaliteit. Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift dat zij haar Poolse nationaliteit verzwegen en verkeerde gegevens opgaf uit vrees dat ze anders geen bescherming zou krijgen van de Belgische autoriteiten. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, biedt dit echter geen afdoende verschoning voor het intentioneel verzwijgen van een dermate cruciaal element in haar relaas en het verzaken aan de plicht tot medewerking die op haar rust, en tonen haar verklaringen ontegensprekelijk aan dat zij moedwillig heeft getracht om de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent haar nationaliteit(en).

2.8. De door verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van haar subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

2.8.1. Vooreerst besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Polen, noch dat zij in geval van terugkeer naar Polen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in het bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"U haalt weliswaar aan dat uw moeder mogelijk bij terugkeer naar Polen problemen zou kunnen ondervinden omwille van het feit dat ze een hoofddoek draagt (CGVS-2 p.7). Niet enkel haar familie zou immers problemen hebben met Arabieren en moslims, dit zou ook het geval zijn voor de Poolse overheid en de Poolse maatschappij in het algemeen. U slaagt er echter niet in concrete voorbeelden te geven van personen die omwille van zulke redenen problemen ondervonden in Polen. Het gaat enkel om een persoonlijk vermoeden van u, dat u op generlei wijze kunt staven aan de hand van objectieve informatie. U hebt tevens nagelaten zich te informeren om een beter zicht te krijgen op de werkelijke situatie hieromtrent in Polen (CGVS-2 p.8). Een dergelijke laconieke houding doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten."* In het verzoekschrift benadrukt verzoekster haar vrees voor racisme en xenofobie en een discriminatie op deze gronden in Polen. Zij vreest als moslim problemen te ondervinden in de Poolse samenleving en verwijst ter staving van deze vrees naar het *"Islamophobia in Poland National Report 2017"*. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of reëel risico op het lijden van ernstige schade inhoudt. Om tot de toekenning van internationale bescherming te leiden moeten de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt en waartegen de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekster toont dit geenszins *in concreto* aan. Zij maakte doorheen haar verklaringen immers geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen, doch haalde enkel aan dat haar moeder door haar familie niet wordt geaccepteerd omdat zij met een Arabische moslim is getrouwd en bekeerd is, en dat er veel racisme is in Polen. Dit laatste had zij enkel 'van horen zeggen'. Zij heeft zich echter nooit geïnformeerd om een beter zicht te krijgen op de situatie in Polen (administratief dossier, stuk 6 notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Verzoekster brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval

van terugkeer naar Polen persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zij beperkt zich immers louter tot het verwijzen naar algemene informatie, wat niet kan volstaan om in hoofde van verzoekster te besluiten dat zij ten aanzien van Polen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan immers niet wordt afgeleid dat de problemen die moslims in Polen ondervinden de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Bovendien kan uit deze informatie geenszins afgeleid worden dat de Poolse autoriteiten geheel onwillig zouden zijn om in de problematiek van haatmisdrijven op te treden en bescherming te bieden. Immers, uit genoemde informatie blijkt dat haatmisdrijven tegen moslims in vele gevallen wél worden onderzocht en vervolgd. Verzoekster toont aan de hand van de door haar bijgebrachte informatie dan ook niet aan dat zij in Polen geen adequate bescherming kan genieten tegen mogelijke vormen van raciaal geweld.

Waar verzoekster in het verzoekschrift voorts herhaalt dat zij geen banden heeft met Polen, dat zij afgezien van de twee maanden na haar geboorte nooit in Polen heeft verbleven, dat zij de Poolse taal niet spreekt, dat zij duidelijk geen Poolse naam heeft, dat zij in Polen niemand heeft aangezien zij niet op de steun van haar familie langs moeders zijde kan rekenen, dat deze familieleden haar moeder immers niet willen accepteren omdat zij met een Arabische moslim is getrouwd en zich heeft bekeerd, dat deze familieleden bijgevolg ook haar niet zullen accepteren, dat zij in Polen dus geen enkel netwerk heeft en geen enkele steun kan genieten en dat zij in Polen aldus in een zeer precare en kwetsbare positie terecht komt aangezien ze er bij niemand terecht kan en geen enkele vorm van inkomsten heeft, benadrukt de Raad dat deze door verzoekster gevreesde problemen louter van socio-economische aard zijn die geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen volstaan om in haar hoofde gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift stelt dat de bescherming die België biedt effectiever is dan de bescherming door haar Poolse nationaliteit. De Raad herhaalt dat wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, de bepaling "*het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft*" kan verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men geen tekort aan bescherming heeft wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Polen, noch dat zij in geval van terugkeer naar Polen een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/3, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt bovendien dat er in Polen actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zij is met andere woorden niet verstoken van de bescherming van één van de landen waarvan zij de nationaliteit bezit zodat zij geen bescherming van de Belgische autoriteiten behoeft.

2.8.2. Waar verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift nog wijst op haar integratie in België, benadrukt de Raad dat dit element irrelevant is bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

2.8.3. In zoverre verzoekster voorts benadrukt dat haar echtgenoot en kinderen in België een duurzaam verblijfsrecht hebben, wijst de Raad erop dat dit evenmin het behoud van haar status rechtvaardigt. De Raad benadrukt te dezen dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat de aan verzoekster op 27 maart 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet en bevat zelf geen verwijderingsmaatregel. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen en dat verzoekster aldus gebruik dient te

maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In de mate verzoekster nog de schending aanvoert van de preambule en de artikelen 3 en 49, lid 2 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité en artikel 57/1, §4 van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat de belangen van het kind de eerste overweging vormen, doch verzoekster gaat er in deze aan voorbij dat het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn declaratieve opdracht enkel toekomt na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen dienen door de Staten voorzien te zijn om het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die het nodig heeft voor zijn welzijn en de lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. Dit is echter niet de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar behoort tot de bevoegdheid van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie. Aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel bevoegd is om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem/haar al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, is ook de algemene verwijzing naar artikel 22bis GW, waarin wordt bepaald als volgt: *“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit.*

Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen.

Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”, in casu niet dienstig.

Ten slotte wijst de Raad er op dat de afweging van het belang van de minderjarige vreemdeling dient beoordeeld te worden binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het concept van het “belang van het kind” is in die zin niet absoluut, zoals ook de Raad van State aanhaalde in haar arrest nr. 223 630 van 29 mei 2013: “Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus”. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het IVRK, vloeit niet voort uit het kind-zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking,”

2.9. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij/zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn/haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn/haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn/haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. Gelet op het voorgaande dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster niet heeft voldaan aan de op haar rustende plicht tot medewerking en dat haar subsidiaire beschermingsstatus destijds werd toegekend op

grond van door haar verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van haar beschermingsstatuut. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing maken de identiteit, nationaliteit en herkomst immers kernelementen uit in een asielprocedure. Deze vaststelling volstaat om, steunend op artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet, over te gaan tot intrekking van de aan verzoekster op 27 maart 2013 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat de subsidiaire beschermingsstatus van haar oudste dochter niet mee kan ingetrokken worden op basis van artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet omdat haar dochter geen valse verklaringen heeft afgelegd of dingen heeft achtergehouden, zij immers niet werd gehoord en hierop dus geen enkele invloed had en de fraude van verzoekster dan ook niet toerekenbaar is aan haar dochter. De Raad verwijst te dezen naar artikel 57/1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *"§ 1. Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt.*

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan tot vijf dagen vóór het persoonlijk onderhoud van de ouder(s) of de voogd plaatsvindt, vragen om gehoord te worden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De in het eerste lid bedoelde minderjarige vreemdeling kan, zonder dat deze minderjarige vreemdeling hier zelf om verzoekt, door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord worden indien hiertoe bijzondere redenen zijn en indien dit in het belang van deze minderjarige vreemdeling is. De minderjarige vreemdeling heeft het recht om te weigeren gehoord te worden. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden belet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming en heeft geen negatieve invloed op de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2. In afwijking van de eerste paragraaf kan de minderjarige vreemdeling, die een verzoeker vergezelt die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent, ook uitdrukkelijk aangeven om zelf of via zijn ouder of via zijn voogd een verzoek om internationale bescherming in eigen naam in te dienen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan ook een beslissing nemen op basis van andere elementen dan deze door de minderjarige vreemdeling aangebracht, zoals de elementen die worden aangebracht door de voogd of de ouder(s) in het kader van zijn/hun verzoek om internationale bescherming.

(...)

§ 5. Indien de verzoeker met toepassing van paragraaf 1, eerste lid een verzoek om internationale bescherming indient namens de minderjarige vreemdeling(en), neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen één beslissing die geldt voor al deze personen.

De minderjarige vreemdeling wiens verzoek in toepassing van paragraaf 1, eerste lid, ingediend werd, heeft geen mogelijkheid meer om een afzonderlijke beslissing in zijn hoofde te vragen.

§ 6. In afwijking van paragraaf 5 kan er respectievelijk een afzonderlijke beslissing of een arrest worden genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van de in paragraaf 1 bedoelde minderjarige vreemdeling, indien er bijzondere elementen worden vastgesteld door voormelde instanties die een afzonderlijke beslissing noodzakelijk maken. (...)" In casu blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in eigen naam en namens haar minderjarige dochter. Verzoeksters dochter heeft zelf geen verzoek om internationale bescherming in eigen naam ingediend. De dochter, op dat ogenblik nauwelijks twee jaar, heeft evenmin verzocht om door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te worden gehoord. De dochter volgt bijgevolg het statuut van de moeder. Dienvolgens nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen één beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus die gold voor verzoekster en haar dochter. Aan de beslissing dd. 27 maart 2013 werd immers een bijlage gevoegd waarin wordt gesteld dat ook aan verzoeksters dochter de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Verzoeksters dochter kreeg aldus haar beschermingsstatus op basis van de fraude van verzoekster. Dat de dochter hierop geen enkele invloed heeft gehad verandert niets aan het feit dat aan verzoekster én haar dochter de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend grond van door verzoekster verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn

geweest voor het toekennen van dit beschermingsstatuut. Ook de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 24 augustus 2018 betreft één beslissing voor verzoekster en haar dochter. Deze beslissing bevat immers een bijlage op naam van verzoeksters dochter. De Raad oordeelt dat er *in casu* bij de beoordeling van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekster (en haar dochter) geen reden is om toepassing te maken van artikel 57/1, §6 van de Vreemdelingenwet. Er kunnen immers geen bijzondere elementen worden vastgesteld die een afzonderlijke beslissing in hoofde van verzoeksters dochter noodzakelijk maken. Haar dochter bevindt zich immers in dezelfde situatie als verzoekster. Zo verklaarde verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud dd. 3 augustus 2018 dat haar oudste dochter L. eveneens de Poolse nationaliteit heeft. Zij heeft deze nationaliteit verkregen via de Poolse ambassade in Syrië (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). De dubbele nationaliteit van verzoeksters dochter wordt in het verzoekschrift ook niet betwist. Verzoekster haalde tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin elementen aan waaruit kan blijken dat haar dochter in Polen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou hoeven te vrezen. Zij verklaarde slechts dat zij in geval van terugkeer naar Polen voor haar kinderen hetzelfde vreest als voor haarzelf: zij hebben daar geen toekomst, ze spreken de taal niet, ze krijgen er geen steun en hebben niemand daar (administratief dossier, stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). De Raad herhaalt dat deze gevreesde problemen louter van socio-economische aard zijn die geen uitstaans hebben met de vluchtelingenconventie en die evenmin kunnen volstaan om in hoofde van verzoeksters dochter gewag te maken van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In zoverre verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud nog aanhaalde dat haar kinderen in Polen geen onderwijs kunnen krijgen, komt zij niet verder dan blote beweringen die niet met het minste begin van bewijs worden gestaafd.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, §2, 2° van de Vreemdelingenwet daar vast is komen te staan dat verzoekster in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend doch hierbij heeft verzwegen dat zij naast de Syrische tevens over de Poolse nationaliteit beschikt en haar subsidiaire beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van door haar verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van haar beschermingsstatuut, zijnde haar nationaliteit(en).

2.10. De door verzoekster in de loop van de administratieve procedure neergelegde en aan het verzoekschrift toegevoegde documenten kunnen voormelde appreciatie niet ombuigen daar deze stukken louter haar identiteit en dubbele nationaliteit bevestigen. Het *"Islamophobia in Poland: National Report 2017"* werd hoger reeds in aanmerking genomen.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom haar status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoeksters dossier op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS